

Bedankt!

Aan het eind van ons hulpverlenerstraject is het de bedoeling dat wij de klant vragen ons een cijfer te geven (van 1 tot 10). Er staat dat dat cijfer voor de 'begeleiding van het buurtteam' is. Dat zou het minder persoonlijk moeten maken, wat het uiteraard niet doet.

Gek eigenlijk dat wanneer je werkt vanuit gelijkwaardigheid, je vervolgens aan het eind van het verhaal moet vragen om een beoordeling.

Want wij geven onze klanten toch ook geen cijfer aan het eind? "Pietje, je krijgt van mij een 7. Je werkte wel goed mee, maar uiteindelijk is je depressie niet over gegaan, dus een 8 vind ik het niet"

Stel je voor zeg.

Gelijkwaardigheid betekent namelijk ook leren van elkaar. En ik leer heel veel:

- ik krijg waanzinnige boekentips en tips om mijn computer te beveiligen
- ik heb nu andere kennis over katten en honden (waardoor ik echt minder bang ben geworden).
- klanten bewaren krantenartikelen over opgeruimde huizen of autisme voor me
- ik leer welke wol prikt op je huid en welke niet
- ik leer hoe ontwrichtend een opname kan zijn
- ik leer dat het niet vanzelfsprekend is dat iemand mij toelaat in zijn huis en zorgt dat ik me daar welkom voel.
- Dat het net zo min vanzelfsprekend is dat iemand mij toelaat in zijn hoofd en zorgt dat ik me daar welkom voel.
- ik leer dat het moed vraagt om je open te stellen. En dat je daarmee jezelf misschien wel kwetsbaarder maakt en voelt dan ooit.

Het is juist die gelijkwaardigheid, waardoor we ons samen vastbijten in op-het-eerste-gezicht-onoplosbare zaken. En dat een situatie dan soms ineens toch opgelost wordt!

Aan het eind van het traject (opgelost of niet) ontvang ik een oprecht en welgemeend 'dankjewel'.

Waarop ik dan antwoord: "graag gedaan, jij ook bedankt"

Dat is een van de mooiste momenten in het werk. Het oogsten.

Gevolgd door de vraag: "ehm, zou je dat misschien kunnen uitdrukken in een cijfer?" 😊

Tineke